

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκοῦφος.

1) Ὁ φέρων λευκὸν σκοῦφον ἔνθ' ἄν. 2) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ ἄνθρωπος τῆς τάξεως τῶν οἰνοποτῶν, χυδαίων καὶ ἐπαγγελλομένων τὸν ἀνδρεῖον Ἦπ. (Ἰωάνν.)

άσπρόσκυλλος ὁ, ἀμάρτ. ἄσπρόδ-συλλος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκύλλος.

Κύων λευκοῦ χρώματος.

άσπροσπαλαθρά ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σπαλαθρά, δι' ὃ ἰδ. ἀσπαλαθρά.

Τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος ὁ λαχναῖος (*calycotome villosa*) τοῦ γένους τοῦ ἀσπαλάθου τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκάρπων (*leguminosae*). Πβ. ἀσπάλαθος 1. [**]

άσπρόσπορος ἐπίθ. ΛΟἰκονομίδ. Ὁδηγὸς λαχανοκηπ. 116.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σπόρος.

Ὁ φέρων λευκὸν σπόρον: Μαρούλια ἄσπρόσπορα.

άσπροστάφυλο τό, ἄσπροστάφυλον Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.) ἄσπροστάφυλο σύννηθ. ἄσπρουστάφ'λου Ἰμβρ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρο καὶ τοῦ οὐσ. σταφύλι.

Λευκὴ σταφυλὴ ἔνθ' ἄν.: Κρασί ἀπὸ ἄσπροστάφυλα σύννηθ. Ἄμον τ' ἔφαρ' ἄσπροστάφυλον, ἔγκεν τρανὰ κέρατα (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄσπρούδα 1.

άσπροστρογγυλοπρόσωπος ἐπίθ. Θράκ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ στρογγυλοπρόσωπος.

Ὁ ἔχων λευκὸν καὶ στρογγυλὸν πρόσωπον: Ἄσμ.

Ἀσπροστρογγυλοπρόσωπε, τοῦ ἡλίου θυγατέρα, ἡ ἐμορφιά σ' ἀκούστηκε μέσα 'ς τὴν Ἰγγλιτέρα.

άσπροσσυκαμινγὰ ἡ, ἀμάρτ. ἄσπρουσ'καμ'νεὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. συκαμινγὰ.

Τὸ δένδρον μορέα ἡ λευκὴ (*morus alba*) τοῦ γένους τῆς μορέας (*morus*) τῆς τάξεως τῶν κνιδωδῶν (*utricaceae*). Συνών. ἄσπρομουργὰ, συκαμινγὰ. [**]

άσπροσυκγὰ ἡ, Ἰκαρ. Κρήτ. Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἄσπροσ'κγὰ Κρήτ. (Σητ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Μεσσ.) Χίος ἄσπρουσ'κγὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. συκγὰ.

Εἶδος συκῆς παραγούσης σῦκα μὲ φλοιὸν λευκάζοντα ἔνθ' ἄν. Συνών. ἄσπροῦ 2. Ἦ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. (Ἀποκόρ.)

άσπρόσυκο τό, ἄσπρόσυκον Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἄσπρόσυκο Θήρ. Ἰκαρ. Κρήτ. Νάξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Μάν. Μεσσ.) κ.ά. ἄσπρόσ'κον Στερελλ. (Ναύπακτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σῦκο.

Εἶδος σύκου μὲ πράσινον καὶ λευκάζοντα κατὰ τὴν ὠρίμανσιν φλοιόν. [**]

άσπροσυννεφιά ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἄσπρουσ'ννεφιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. σύννεφο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

Λευκὰ νέφη καλύπτοντα τὸν οὐρανὸν ἔνθ' ἄν.: Εἶναι ἄσπρουσ'ννεφιά ἀπόψι, θὰ κάμ' κρύον Αἰτωλ.

άσπροσυννεφιάζω Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσπροσυννεφιά.

Καλύπτομαι ἀπὸ λευκὰ σύννεφα: Ἄσμ.

Ἀσπροσυννεφιάσ' ὁ οὐρανός, σκοτείνησεν ὁ τόπος.

άσπροσυρμή ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. συρμή.

Περιληπτικῶς τὰ λευκὰ ἐσώρρουχα. Συνών. ἄσπρόρρουχος, ἄσπρόσκοιτος.

άσπροσώκαρδο τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σωκάρδι.

Ἐσωτερικὸν ἔνδυμα περισφίγγον τὰ στήθη τῆς γυναικός, στηθόδεσμος. Συνών. βυζοσακκούλλα, μποῦστος.

άσπρότη ἡ, ἀμάρτ. ἄσπρότε Πόντ. (Ἱμερ. Χαλδ. κ.ά.) ἄσπριότη Χίος (Δαφν.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄσπρότης.

Ἡ λευκότης ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐσὺ π' ἔεις τ' ἡλ' τὰ κόκκινα, τοῦ φέγγονος τ' ἄσπρότας, ἐσὲν ποῦ ἔσ' τῇ δακτύλ' ὁ γιὸν πρέπ' νὰ κλειδῶν' τὰ πόρτας Ἱμερ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄσπράδα 1.

άσπροτιρίπλικο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. τιρίπλικο.

Εἶδος λευκοῦ βαμβακεροῦ νήματος.

άσπροτριφύλλας ὁ, ἀμάρτ. ἄσπροτριφ'λλας Ἦπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. τριφύλλι. Διὰ τὴν ἀναλογικὴν τροπὴν τοῦ ι εἰς ε πβ. Ν' Ἀνδριώτ. ἐν Ἀθηνῶν 45 (1933) 257.

Τὸ λευκόανθον τριφύλλιον, τριφύλλιον τὸ ἔρπον (*trifolium repens*) τοῦ γένους τοῦ τριφυλλίου (*trifolium*) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (*papilionaceae*). [**]

άσπροτριχᾶτος ἐπίθ. LRoussel Grammaire 332 — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. τριχᾶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Ὁ ἔχων λευκὰς τριχᾶς. Πβ. ἄσπρομάλλης.

άσπρότρουλλος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. τρουῦλλος.

Ὁ λευκὸς καὶ ἔχων κέρατα ὀρθία εἰς σχῆμα τρούλλου, ἐπὶ βοός, τράγου καὶ αἰγός.

άσπροτσαγκᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροτσαγκᾶτος Κρήτ. ἄσπροτσαγκᾶτος Κρήτ. Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τσαγκᾶτος.

Ὁ φορῶν οἶονεἰ λευκὰ περιπόδια, ἥτοι λευκὸν τρίχωμα περὶ τὰς κνήμας, δίκην λευκῶν περιποδίων, ἐπὶ αἰγός ἔνθ' ἄν.: Ἀσπροτσαγκᾶτη αἶγα Κρήτ. Συνών. ἄσπροπέδουλος. Πβ. τσαγκᾶτος.

άσπροῦ ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος.

1) Λευκὴ ὄρνις. 2) Εἶδος συκῆς παραγούσης σῦκα μὲ λευκάζοντα φλοιόν. Συνών. ἄσπροσυκγὰ.

άσπρούδα ἡ, Ἀμοργ. Θήρ. Κάμπ. Λέσβ. (Μυτιλήν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ. Πάτρ.) Σκίαθ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Ἀρτοτ. Εὐρυταν. Καλοσκοπ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἄσπρούδα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -ούδα.

1) Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς διαφόρων παραλλαγῶν Ἀμοργ. Θήρ. Λέσβ. (Μυτιλήν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ. Πάτρ.) Σκίαθ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Ἀρτοτ. Εὐρυταν. Καλοσκοπ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἄσπροστάφυλο, ἄσπρούδι 1, ἄσπρουδι 1, ἄσπρουδίτσα, ἄσπρουδούλλα, ἄσπρούλλα 1, ἄ-

